

Kaszás Gábor
Szalkai Károly képeihez

Szalkai Károlyt már nem kell a tárlatlátogató győri közönségnek bemutatni. Immár tíz éve városunk legjobb művészei között tartjuk őt számon.

Eddigi életműve meglepően egységes. Alkotásai nem narratív, mimetikus ábrázolási sémáknak felelnek meg, hanem önálló, immanens motívumvilágból építkező vizuális egységek, melyek legtöbbször sík geometrikus elemek és azok áthatásai fedezhetők fel. Ezek – mint kör és a négyzet – adekvát, matematikai törvényszerűségekkel rendelkező, objektív formák. Szalkai képeire azonban mégsem ez a „száraz” geometrikusság a jellemző. Motívumai a homokkal, és fűrészporról plasztikussá tett képsíkba ágyazódnak. A finom felületi játék, a mélytónusú színek meglágyítják a kemény geometrikus formákat; kitörve élüket, objektivitásuk különös, lágy összhatásba vonódik képein. Dominanciájuk megtörik a felületen.

A motívumok és hordozó felület között ily módon felállított kettősség pólusai Szalkai művészi eszköztárának alapjegyei. Egymással történő szembeállításuk, harcuk, vagy éppen együttállásuk viszonyából épül fel a képek hangulati és tartalmi világa. Formái nem individuális képi világból származnak, hanem önálló vizuális – hideg-geometriai és meleg-plasztikus – minőségekből jönnek létre, megteremtve ezzel a művész és a befogadó helyzetében oly sokszor fennálló szembenállást.

Győr, 2000 május